

патриархъ, за да омаловажатъ виновността на гърцитѣ, съ влиянието си прѣдъ Портата, сж клеветили българитѣ, като главни „завѣраджии“. Изъ България сж сновѣли специални бумбашири или бостанджи-башии, пратени отъ Ц-дъ, за да изловятъ водителитѣ на тѣй готвеното тукъ възстание. Спомена се за сливенската пѣсень, дѣто нѣкой си „паша“ дошълъ въ града да пита „дали е готовъ барутя“, за да погуби Сяро Барутчия, Чорбаджи Елю и Тодорія Ексара. Това се чува въ пѣсень, а ний не знаемъ какво е ставало въ тъмнитѣ „хумби“ и зандани на Тахировитѣ коначи въ града (Били сж до кжщата на Шкоренко; когато дошли руситѣ тукъ, въ тѣхъ били намѣрени много човѣшки кости).

Едва изтекла годината 1821 и патриаршията е клеветила прѣдъ Портата, че българскитѣ народъ мисли да възстане противъ турската власть, но не ще може да изпълни това, ако му се назначатъ грѣцки владици.¹⁾

Сливенци до 1821 г. не сж помнили масови турски зулуми. Отъ тая година нататкъ тѣ ставатъ съ турцитѣ непримирими съсѣди и съграждани, невъзможни поданници на султана. Отъ тукъ нататкъ поединичното хайдутство се развива въ политическо, масово войводство. Сабята „френгия“, „пушката бойлия“ и „чифте пишови“ почватъ да се въртятъ не за свободата на „християни“, а за тая на едничка останала окаяна рая — *българи*. Лозунга „борба за вѣра“ се замѣня съ тоя „борба за вѣра и народност“.

Спечелената отъ гърцитѣ свобода накара българитѣ да заключатъ, че тѣ ако бѣха „християни“ и тѣ щѣха да се освободятъ наедно съ гърцитѣ. Този фактъ урони окончателно грѣцкия авторитетъ прѣдъ българитѣ и турскитѣ власти. Елинизма, тѣй усилено загнѣздванъ между българитѣ, почва да увѣхва. Три години слѣдъ паметната 1821 г. излѣзе отъ печатъ първата българска училищна книга: „Рибния букваръ“ на Берна, съ подкрѣпата и срдствата на сливенеца *Андонъ Ивановъ* въ Брашовъ.

Политическото движение въ Сливенъ отъ 1821 г. до 1829 г.

Споменитѣ отъ *Завѣрата* сж били още прѣсни, а дори и кървавитѣ петна изъ града сж личели, когато сливенци налитатъ на още по-сждбоносни двѣ дати: влизането на руситѣ въ Сливенъ (1829 г.), и изселването на сливенци въ Ромжния и Русия (1830 г.). Отъ тукъ нататкъ се отварятъ нови и най-паметни страници въ историята на града ни.

Турската суровость прѣзъ 1821 г. не сплашва Сливенската вилна кръвь. Избѣгалитѣ отъ града *завѣраджии* изни-

¹⁾ Запис. Д-ръ Селим., I, 64.